

mellé ért, Éva szeme megakadt a Duna hullámain. Madarakhoz hasonlító, fehér tarajok iramodtak az árral szemben a piszkos szürke vízen. Egyszerre érzékelte eleven jelenlétüket és távozni kész lendületüket. Éva szinte már látta, bármikor felröppennek, elszállnak innen, mert ha a körülményeket nem tudják megváltoztatni, ők változnak át vízből levegőéggé.

Kohán Ferenc:
Sötét istenek kertje
(*Aquincum*), 2016

GYUKICS GÁBOR

ha létezik

*hangja olyan
mint ő maga
ennyit tudni
ha létezik*

*szentjeinek glóriái
elfeledve örvénylenek
apostolainak elveszett emlékezetében
csak ő találhatja meg
mert ő rejtette el
ha létezik*

603

*minden más
titok*

*csak az
amit magánál tart
viszi előre a világot
ha létezik*

polaroidba fagyva

bevakoltad a szemem

*hogyan ne lássam
amint
egyszerre tartózkodsz
minden időben
más helyen*

*amint
nézed a cikkcakkban villanó
polaroidban végződő fényseleket*

*köztük
egyetlen emléked
az ismeretlen kertkapu
az egyetlen kijárat
amit nem használasz soha
fényképesdobozod
alján
hever*